

L’illa dels ocells de colors

En una illa llunyana, on el sol sempre brillava i el cel mai no perd el seu blau intens, hi vivia una nena anomenada Antònia. L’Antònia era diferent de les altres nenes del poble; ella tenia la capacitat única de comprendre el cant dels ocells. La seva illa era especial, habitada per ocells de colors vius i brillants que omplien l’aire amb les seves melodies.

Un dia, l’Antònia va notar que els ocells havien començat a perdre el seu color; les seves plomes brillants es tornaven grises i els seus cants, una vegada alegres, ara eren tristos i apagats. Preocupada, l’Antònia va decidir investigar què els passava als seus amics emplomallats.

Amb el seu llibre de notes i uns petits prismàtics, l’Antònia es va aventurar per l’illa. Va observar, va escoltar i, sobretot, va parlar amb els ocells, usant el seu do especial. Aviat va descobrir que la causa del canvi era que els ocells sentien que els habitants de l’illa ja no apreciaven la seva bellesa ni escoltaven els seus cants.

L’Antònia va tornar al poble per a canviar aquesta situació. Va començar a ensenyar als nens i nenes de la seva edat tot el que havia après sobre els ocells: els seus noms, els seus cants únics i com

cada espècie contribuïa a la bellesa de la seva illa. Junts, van crear un gran jardí ple de flors i arbres que atreien els ocells, oferint-los una nova llar on viure i cantar.

A mesura que els nens cuidaven el jardí i escoltaven els cants dels ocells, els colors intensos van començar a tornar a les plomes dels ocells. Els cants alegres van ressonar una vegada més a través de l'illa, més forts i bonics que mai.

L'Antònia i els seus amics van aprendre que, escoltant i cuidant la natura, podien fer una gran diferència. Els ocells van tornar a brillar amb tots els seus colors, i l'illa va esdevenir un lloc encara més màgic.